

[Korte situatieduiding: Roza en Peter zijn al 35 jaar beste vrienden. Maar toen Roza een paar weken geleden na een auto-ongeluk in het ziekenhuis belandde heeft Peter haar, tot haar verbazing en woede, niet één keer bezocht. Nu komt hij haar opzoeken in het gigantische, half afge museum dat Roza aan het bouwen was. Een paar dagen geleden is de stekker uit dit project getrokken, wat het einde van Roza's politieke carrière betekent.]

PETER Ja ik maakte me zorgen ja.

ROZA Zorgen, zo.

PETER Dat begrijp je toch wel?

ROZA Zorgen, nou nou. Gaat het?

PETER Als jij niet komt opdagen op je werk?
Waarom heb je mij dat niet laten weten? Van alle mensen.

ROZA Zorgen.

PETER En dan nu dat gelul van dat kind en die fiets, kom zeg. Zo ga je niet met mensen om. Waarom zit jij hier? Waarom ben jij niet keihard aan het werk? Het is totale chaos daar, weet je dat? Jij bent de wethouder, je kunt niet zomaar verdwijnen, niet nu.

ROZA Nu?

PETER Ja, nu ja! Nu. Nu ze –

ROZA Jij mag hier helemaal niet zijn, trouwens.

Korte stilte.

PETER Roza.

ROZA Nee echt, is levensgevaarlijk hier, heb je het bord buiten niet gezien?
Glasscherven. Instortingsgevaar. Bijtende honden. Helle vuur.
Is helemaal niet verstandig om hier te zijn.

PETER Wat ben jij nou aan het doen.

ROZA Ik zou maken dat ik wegkwam.

PETER Je weet dat ik het weet.

ROZA Dat jij wat weet?

PETER Kom op, iedereen weet het.
Iedereen wist het, meteen toen ze het –

ROZA Je kunt naar me kijken hoor Peter.

Korte stilte.

PETER Wat?

ROZA Je kunt naar me kijken.

Hij kijkt niet naar haar.

PETER Ik kijk naar je.

ROZA Als jij zo graag wil weten hoe het met me gaat.

PETER Ik kijk naar je.

ROZA Als jij je zo'n zorgen hebt gemaakt.

PETER Ik kijk naar je.

ROZA Je bent tenslotte helemaal hierheen gekomen.

PETER Ik kijk naar je, ik snap niet wat –

ROZA Het is maar een been.

PETER Weet ik.

ROZA Ik ben niet dood. Het is maar een been.

PETER Wéét ik.

ROZA Daar kan zelfs jij naar kijken. Zelfs Petertje.

PETER Ze hebben de bouw stopgezet.

Roza valt stil.

PETER Ik was de eerste die ze belden. Dat weet je best.
Wat is er nou gebeurd?

ROZA (STIL) Een paar dagen geleden mocht ik eindelijk weg uit het ziekenhuis. De volgende ochtend werd ik op het gemeentehuis verwacht. De halve raad stond me op te wachten, ik dacht, om me bij te praten. Zodat ik direct weer aan de slag kon. Maar

dat was niet waar ze voor kwamen met z'n allen. Roedel bange mannetjes. Het was geen lang gesprek. Wat moet je ook zeggen over geld dat er niet is. Ze staken de bouw tot er een nieuw plan is. Nieuw geld, alsof dat – nou ja, hoe dan ook. Daar zijn we.

PETER Ik was de eerste die ze belden.

ROZA Weet ik. Wéét ik.

PETER Waarom deed je dan –

ROZA Ja.

Korte stilte.

PETER Ga terug. Ga aan het werk.

ROZA Ja misschien.

PETER Liefje.

ROZA Misschien.

PETER (GEFRUSTREERD) Zeg hallo je bent Miss Havisham niet.
Zo ken ik jou niet, Roza, ga dan in ieder geval met mensen praten. Probeer het op te lossen, dat is je baan. Dat is wat jij doet, jij gaat aan de slag. Jij gaat niet in de rotzooi zitten, daar zijn jouw kleren veel te duur voor.

ROZA Peter, even.

PETER Zeg, dit gaat niet alleen jou aan. Mijn hele museum moet straks ook dit gebouw in.

ROZA Ja.

PETER Honderd medewerkers die naar mij kijken als het misgaat.

ROZA Jahaa.

PETER Dan kun jij niet zomaar even beslissen dat je –

ROZA Oh jij had mij moeten zien toen het net gebeurd was! Dit hele circus.

Ze slaat op haar dichtgegapte been.

PETER Roza.

ROZA (LACHT) Toen ik daar in brokken lag te liggen. Ooooh als je dit al eng vindt, mijn god. Doktertje had geen idee wat-ie met me aanmoest, hij had nog nooit zoiets gezien, zei hij. Knipte m'n broek open en moest zowat kotsen.

Peter wil dit niet horen.

PETER Zeg wil je niet –

ROZA Echt, ik zág z'n slokdarm gewoon bokken. Menneke van niks was het, net een kolibrietje. Kan haast niet ouder dan twaalf zijn geweest, een nek als een pink had-ie, maar handen, mijn god. Echt, ik voelde zijn pezen tot in de mijne. Nou lagen die ook overal natuurlijk, maar toch.

Peter krimpt ineen.

ROZA Hoeveelheid bloed daar wordt – het is maar een been, Peet – hoeveelheid bloed daar wordt een mens koud van. Bot kwam door de huid heen kopjes geven, heel gelig eigenlijk, dat verbaasde me, je hebt er een bepaald beeld bij, maar – wil je dit horen of niet? Ik probeerde op te staan, ik dacht, ik heb toch nog spieren. Dat wist ik, dat ik die had, want die kon ik opeens héél goed zien. Dus ik blaas dat kolibrietje weg en ik krabbel overeind maar zodra ik sta klappt mijn hele been zo – prrrrr – in elkaar, het was net een accordeon.

PETER HOU OP.

ROZA Ik dacht dat jij zo graag wilde weten hoe het met me ging?
Ik dacht dat jij je zo'n zorgen maakte? Nou, zó ging het.

PETER Ja, klopt, wil ik ook, klopt, maar –

ROZA (HARD) Niet één keer ben je langsgeweest. Ik heb weken in dat ziekenhuis gelegen, ik heb weken naar het plafond liggen loeren, in m'n eentje, en niet één keer ben je langsgesproken. Zo veel zorgen maakte jij je.
En dan nu hier een potje naar me komen gillen, ik dacht het niet.

PETER Ik –

ROZA Ik heb jou nog nooit zo lang niet gezien, weet je dat, in dertig jaar niet.

PETER Weet ik.

ROZA (VERDRIETIG) Waarom niet? Ik snap het niet. Waarom niet één keertje.

PETER Ik –

ROZA Tien minuten van je tijd.

PETER Ik durfde niet.

ROZA Waarom niet?

PETER Ja wat denk je?
 Wat denk je, waarom durfde ik niet?!

Lange stilte. Ze kijken elkaar niet aan.

Peter komt vergoelijkend naar Roza toe.

ROZA Mensen als wij, die moeten bij elkaar blijven, Peet. Als wij het al niet doen.